

(המשך מעמוד 9)

כליכך דומה למאמרים בעיתונות הסובייטית, עד שלרגע שאלתי את עצמי: איפה אני?

איני מתייחס למעשיהם הפליליים של אלה שכבר נשפטו, אלא לגישת הכותב לזכויות הפרט. בסוגיה זו אנו מתעלמים מכך שאין מסירת מידע לסוכן זר מהווה עבירה עליי חוק העונשין לביטחון הדינה אלא אך ורק בנסיבות מסוימות: ביודעין שהמידע נמסר לסוכן זר, ביודעין שזה היה מידע ביטחוני ושהמידע הגיע אל המוסר בתוקף תפקידו.

לא כן בארצנו. בארץ התפשט שיגעון הריגול. איני שולל את האפשרות שאלה העומדים לדין באשמת ריגול — אומנם מרגלים, אך אני שולל את זכותו של בעל המאמר להגיע למסקנה זו על סמך העובדות שהוא מביא במאמר. אני מתנגד להבעת דיעה בלתי-מבוססת לפני הכרעת הדין, כפי שהוא עשה. פגע בי פירסום מאמר זה המטיל ספק בדמות מדינתנו, בי קיום הזכויות האנושיות הבסיסיות בה ומוכיח לי אווירה שמאחרי מסך הברזל.

אהרון בן חיים

מה פיתאום?

ברשימה שפורסמה במדור אתה והלירה (העולם הזה 2091), הדנה ביחסים בין משרד האוצר למשרד התעשייה, מסופר כי יעקב שביט התמנה כיועץ לענייני סרטים במשרד התעשייה והמיסוח, ומן הנאמר עשוי להתעורר הרושם כאילו מדובר במישרה כלשהי.

מעורבותי בענייני סרטים במשרד הציטומצמה בהגשת תזכיר חד-פעמי לשר על מצבו של ענף הקולנוע, ללא תמורה כלשהי. מגיין, איפוא, לקח הכתב הנכבד את הסיפור על מישרה וכדומה?

לא פחות מובן לי מגיין נטל הכותב את תוארי „פונקציונר מפלגתי“, שעה ש-איני חבר מפלגה כלשהי ובוודאי שלא נשאתי ואיני נושא בשום מישרה מיפלגות. תחת מירג כלשהו. גם הניסיון לכרוך בין אחד הספרים שחיברתי לבין התזכיר הדין מופרכת, שהרי הכתב הכלכלי בוודאי לא קרא את הספר ואינו יודע מה תוכנו ומהי עמדתו. לא פחות מכך, אין לו ידיעה מוקדמת כלשהי באשר להבנתי או חוסר הבנתי בענייני סרטים.

יוצא מכך שכל הנאמר בשתי השורות הנוגעות לענייני בדוי ומסולף מתחילתו ועד סופו. אני רק מקווה ששאר הפרטים בכתבה מהימנים יותר.

ד"ר יעקב שביט, תל-אביב

טלפלא האידיוט

רפשי רב כבר הושלך בטלוויזיה שלנו על תוכניות הבידור שלה. בידי עתה חרף פרוץ נוסף, ואני מכוונת אותו בזעם אל תוכניות הילדים בטלוויזיה. אני מקווה ש-אני פוגעת היטב בעיני השמאלית המדוללת של אותו אדיוס הקרוי טלפלא.

כשתוכנית לילדים היא טיפשית, יש לי האפשרות לכבות את המכשיר ולפנות לדרכי. אך הילדים אהבים את הטלפלא הזה, וזה מה שהכי עצוב. זה כמו לקנות לילד המתחיל לנגן פסנתר לא-מכוון, כי הרי ממילא עדיין אינו יודע לנגן ואחר-כך, כשיגדל, לא יבחין עוד מהו צליל נקי ומהו צליל מזויף.

התבשרנו שהתנועה הזאת תגיע אלינו בלבוש חדש, וכבר שמחתי. נו, אולי קר-מיט, הצפרדע מרחוב ההפתעות, היוני משהו במוחם ובלבם של אנשי טלפלא. אך הדבר שהצליח להרשים אותי בין שפע השחקנים שכירכרו סביב טלפלא — ותודה לאל הסתירו אותו מהעין — היה השכנה הקוסמת.

הנה היא יוצאת מהחדר ושוכחת בו את סלי-הקניות שלה וכבר הילדים ואני מתורגלים בסיפורי מתה, חושבים: איפה העוקץ? הנה, הנה, תחזור הנוודיגית לקח את את הסל. והופ! הפלא ופלא טלפלא: התמונה נסגרת על הסל הנשכח ובזו ש-לאחריה השכנה דופקת בדלת. היא חוזרת מהקניות וסל הקניות בידה. זה כבר לא עניין של חוסר תקציב — אלא של חוסר מחשבה ותשומת-לב מינימלית.

משום מה נדמה לי, שבעשיתם סרט לילדים הם עוסקים בהכנת סרט למפגרים. סרט טוב, כמו ספר טוב, הוא טוב ומהנה גם למבוגרים. כי הטוב הוא טוב לכל הרגילים.

אדונה גרין, עומר, באר-שבע

לבוחר בטוב ביותר!

TIME הסיגריה לעניין

דובק מייצרת סיגריות איכות למעלה מ-40 שנה

פרסום דיר-יעקבסון